

Δικάσιμος : 26-9-2013 (πιν. 3)

Διάδικοι :

Εισηγητής:

6972

Η έφεση κατά της 5801/2011 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, το οποίο δίκασε, κατά την τακτική διαδικασία, την αγωγή του εφεσίβλητου κατά των εκκαλούντων, αντιμωλία των διαδίκων, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495, 511, 513, 517 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως να γίνει αυτή τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, δικάζοντας κατά την κατά την προαναφερόμενη διαδικασία (άρθρα 522, 533 ΚΠολΔ).

Από τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του Ν 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» συνάγεται ότι το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή προσιτή στις αισθήσεις, προστατεύεται από την πνευματική ιδιοκτησία, εφόσον ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας (άρθρο 2 παρ. 1), δηλαδή εφόσον είναι πρωτότυπο. Ο δικαιούχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας έχει (α) το αποκλειστικό δικαίωμα οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου του, στο οποίο περιλαμβάνεται κυρίως η αναπαραγωγή του και η παρουσίαση του στο κοινό (περιουσιακό δικαίωμα), και (β) το αποκλειστικό δικαίωμα προστασίας του προσωπικού του δεσμού με το έργο, το οποίο συνίσταται στην εξουσία του δημιουργού να αποφασίζει για τον τρόπο, τον χρόνο και τον τόπο δημοσίευσης του έργου και στην εξουσία να απαιτεί και να υποχρεώνει κάθε τρίτο που το χρησιμοποιεί (ακόμα και αν έχει δώσει άδεια για τη χρήση αυτή) να αναγράφει το όνομα του ως δικαιούχου των πνευματικών δικαιωμάτων πάνω σε αυτό (ηθικό δικαίωμα) (ΑΠ 152/2005 Ελληνη 47.493, ΑΠ 20/2005 Ελληνη 46.789, ΕφΑθ 2889/2010, ΕφΘεσ 1929/2007). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 7 του Ν 2121/1993 τα έργα που προέρχονται από τη δράση περισσότερων φυσικών προσώπων, διακρίνονται σε έργα σύνθετα, έργα συνεργασίας και έργα συνολικά. Έργο συνεργασίας είναι το ενιαίο έργο, που συνδημιουργείται με την άμεση σύμπραξη και την κοινή πνευματική παραγωγική προσπάθεια

περισσότερων δημιουργών. Αρχικοί δικαιούχοι του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας στο έργο συνεργασίας είναι όλοι οι συνδημιουργοί αυτού. Οι μεταξύ τους σχέσεις διέπονται από τις διατάξεις της κοινωνίας του ΑΚ και οι μερίδες τους είναι ίσες, εφόσον δεν υπάρχει αντίθετη συμφωνία (ΑΠ 1251/2002). Τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στο έργο συνεργασίας ασκούνται απ' όλους τους συνδημιουργούς από κοινού, ενώ τα ηθικής φύσης δικαιώματα μπορούν να ασκηθούν και από κάθε συνδημιουργό, μόνο αν θίγεται ο προσωπικός του δεσμός με το έργο (βλ. Κουμάντο, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, σελ. 153, 160, 190, 191). Σε περίπτωση δηλαδή προσβολής των ηθικών δικαιωμάτων νομιμοποιείται ενεργητικά κάθε συνδημιουργός εφόσον πρόκειται για προσωπικές εξουσιές όπου δε γεννάται θέμα κοινωνίας δικαιώματος. Επίσης, κάθε συνδημιουργός έχει τη δυνατότητα μόνος του, χωρίς τη σύμφωνη γνώμη των λοιπών συνδημιουργών, να προστατεύει το κοινό έργο εφόσον επίκειται κίνδυνος. Ειδικότερα, κάθε συνδημιουργός μπορεί και χωρίς τη σύμπραξη ή συναίνεση των υπολοίπων να επιδιώξει την προστασία του έργου με τη λήψη των ενδεδειγμένων ασφαλιστικών μέτρων εφόσον συντρέχει κίνδυνος κατά τις διατάξεις των άρθρων 788 παρ. 2, 1113 και 1116 ΑΚ. Το δικαίωμα αυτό του συνδημιουργού-κοινωνού συνιστά μορφή προστατευτικής διοίκησης του κοινού έργου και δεν μπορεί να θιγεί με αντίθετη απόφαση της πλειοψηφίας των άλλων συνδημιουργών. Λειτουργεί δε τόσο στις εσωτερικές σχέσεις των συνδημιουργών όσο και προς τους τρίτους, οπότε ο συγκεκριμένος δημιουργός ενεργεί ως νόμιμος αντιπρόσωπος και των άλλων συνδημιουργών (ΑΠ 1251/2003 Χρ.ΙΔ 2004, 169 ΕφΘεσ 1929/2007, ΕφΑθ 2864/2007, ΕφΑθ 9040/2000 ΕΛΛΔνη 2002, 217). Σε περίπτωση προσβολής έργου συνεργασίας και δη είτε των περιουσιακών, είτε των ηθικών εξουσιών των δημιουργών, αφού η διατύπωση του νόμου δε διακρίνει μεταξύ τους καθέναν από τους συνδημιουργούς /κοινωνούς, έχει αυτοτελή αξίωση για ικανοποίηση ηθικής βλάβης (ΕφΠατρ 352/2005). Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 1 και 65 Ν. 2121/1993 συνάγεται ότι το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι αποκλειστικό και απόλυτο (για την έννοια των όρων βλ. Κοτσιρή-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 1, 18/Κοτσιρή), ώστε κάθε προσβολή του να συνιστά καταρχήν παράνομη πράξη, αδικοπραξία δε όταν συντρέχει υπαιτιότητα του προσβολέα. Παρέπεται ότι ο ενάγων δεν απαιτείται να

επικαλεσθεί και αποδείξει ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδεια του ή χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής, όπως συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός κ.λπ. Η ύπαρξη νόμιμης άδειας εκμετάλλευσης αποτελεί ένσταση, καταλυτική της αγωγής, την οποία οφείλει να προβάλλει (και κατόπιν να αποδείξει) ο εναγόμενος (βλ. ΑΠ 1493/2009, ΕφΑΘ 6234/2007, Εφθεσ 1286/2007, ΕφΑΘ 143/2004, ΕφΑΘ 6234/2007 ΕΛΛΔνη 49.589, Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 65, 3/Βαγενά). Κατά την παρ. 2 εδ. α' του άρθρου 65 του ν. 2121/1993, όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Με τη διάταξη αυτή ενσωματώνεται στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας βασικά η ρύθμιση του άρθρου 914 του ΑΚ, καθώς και οι αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57 εδ. γ', 59, 60 εδ. β' και 932 του ίδιου Κώδικα. Από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 914 και 932 ΑΚ συνάγεται ότι για να είναι ορισμένη η αγωγή, με την οποία ζητείται η επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων από αδικοπραξία, αρκεί να αναφέρονται σ' αυτήν το είδος της προσβολής, η παράνομη πράξη που την προκάλεσε, ο αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην τελευταία και στην προσβολή και η υπαιτιότητα του εναγομένου. Αντίθετα, άλλοι ειδικότεροι προσδιορισμοί, όπως είναι η έκταση της βλάβης που υπέστη ο παθών, η βαρύτητα του πταίσματος του υπαιτίου, καθώς και οι συμπαρομαρτούσες συνθήκες, δηλαδή η περιουσιακή κατάσταση και η κοινωνική θέση των διαδίκων κ.λπ., αποτελούν είτε ιδιότητες στοιχείων που συνθέτουν την ιστορική βάση της αγωγής είτε περιστατικά που λαμβάνονται υπόψη για να καθορισθεί το εύλογο χρηματικό ποσό για την ικανοποίηση του παθόντος, δηλαδή δεν αποτελούν ίδια και αυτοτελή στοιχεία, ώστε η παράθεση τους να είναι απαραίτητη για την πληρότητα της αγωγής ούτε περί τούτων διατάσσεται απόδειξη αλλά τα δικάσθηρια αποφαινόμενα γι' αυτά κατά κρίση ελεύθερη και μη υποκείμενη σε αναιρετικό έλεγχο (ΑΠ 1030/2010, ΑΠ 543/2009, ΑΠ 1445/2003, ΑΠ 1143/2003, ΕφΑΘ 3683/2010, ΕφΑΘ 6982/2007, ΕφΠειρ 242/2012). Στην προκειμένη περίπτωση με την από 22-10-2008 αγωγή του, ο ενάγων ισχυρίζεται, εκτός των άλλων, ότι συνένωσε με τον ήδη αποβιώσαντα

το βιβλίο με τον τίτλο «

(σε 66 ενότητες)», που είναι έργο

πρωτότυπο και προϊόν ερευνητικής συνεργασίας. Οι εναγόμενοι προέβησαν σε έκδοση, αναπαραγωγή, κυκλοφορία και διάθεση του πιο πάνω βιβλίου χωρίς τη συναίνεση του και χωρίς σχετικό δικαίωμα θέτοντας μάλιστα στα αντίτυπα του βιβλίου εν γνώσει υπογραφή του με μηχανικό μέσο κατ'απομίμηση της γνήσιας. Εξαιτίας των πιο πάνω παράνομων και υπαίτιων πράξεων των εναγόμενων προσέβαλαν το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας του και προκάλεσαν σ'αυτόν ηθική βλάβη. Ζητεί δε, εκτός των άλλων, να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να του καταβάλουν, σε ολόκληρο ο καθένας, ως αποζημίωση για ηθική βλάβη το ποσό των 200.080 ευρώ, επιφυλασσόμενος να ζητήσει 80 ευρώ ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου ως πολιτικώς ενάγων, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Με το πιο πάνω περιεχόμενο η αγωγή κατά το αίτημα αυτής για επιδίκαση του πιο πάνω ποσού ως χρηματικής ικανοποίησης από την πιο πάνω αιτία, βρίσκει νόμιμο έρεισμα στις διατάξεις των άρθρων 1, 3, 65 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, σε συνδυασμό με αυτές των άρθρων 914 και 932 ΑΚ και είναι επαρκώς ορισμένη ως περιέχουσα τα στοιχεία που απαιτούνται από τις ανωτέρω διατάξεις οι οποίες και εφαρμόζονται στην ένδικη περίπτωση. Επίσης, ο ενάγων ως συνδημιουργός του άνω έργου νομιμοποιείται ενεργητικά στην άσκηση της ένδικης αγωγής έχοντας αυτοτελή αξίωση για ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη από την επικαλούμενη σε βάρος του τελεσθείσα αδικοπραξία από τους εναγόμενους συνεπεία της προσβολής των περιουσιακών εξουσιών του στο αναφερόμενο έργο. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απόφαση του έκρινε τα ίδια, ορθά εφάρμοσε το νόμο και τα όσα περί του αντιθέτου ισχυρίζονται οι εκκαλούντες με τους σχετικούς λόγους της έφεσης τους είναι αβάσιμα.

Πέραν από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα του ενάγοντος που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και περιλαμβάνονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του, και των εγγράφων που οι διάδικοι προσκόμισαν νόμιμα με επίκληση αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η τρίτη εναγόμενη ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «
της οποίας νόμιμος εκπρόσωπος είναι ο πρώτος εναγόμενος και μέλος του διοικητικού συμβουλίου η θυγατέρα του τρίτη εναγόμενη, δραστηριοποιείται στο χώρο των εκδόσεων και παραγωγής βιβλίων και εντύπων με έδρα την
Ο ενάγων είναι φιλόλογος και

συνέγραψε μαζί με τον ήδη αποβιώσαντα συναδελφό του

το βιβλίο με τίτλο «

(ΣΕ

66 ΕΝΟΤΗΤΕΣ)». Το σύγγραμμα αυτό αποτελεί έργο κατά την έννοια του άρθρου 2 του ν. 2121/1993 και ως τέτοιο αποτελεί άυλο αγαθό, που προστατεύεται από το νόμο αυτό, αφού αποτελεί ανθρώπινο δημιούργημα σε μορφή προσιτή στις αισθήσεις και χαρακτηρίζεται από πρωτοτυπία, δηλαδή έχει ιδιαίτερη ατομικότητα που πηγάζει από την προσωπικότητα των δημιουργών του και το δημιουργικό ύψος όσον αφορά το θέμα του και την ανάλυση του, ώστε να διαφοροποιείται από τα άλλα παρεμφερή έργα. Είναι δε προϊόν σύμπραξης και κοινής ερευνητικής και πνευματικής παραγωγικής προσπάθειας των άνω δημιουργών του. Το πιο πάνω βιβλίο είχε εκδοθεί και κυκλοφορήσει σε πολλές επανεκδόσεις από την εκδοτική ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία

» και στη

συνέχεια από την τρίτη εναγομένη ανώνυμη εταιρία. Πριν από κάθε επανέκδοση του οι συγγραφείς του παρείχαν στην εκάστοτε εκδότρια εταιρία προφορικά την άδεια τους θέτοντας κάθε φορά την υπογραφή τους, που ήταν αποτυπωμένη σε δική τους σφραγίδα, σ'όλα τα εκδιδόμενα αντίτυπα. Η έκδοση του βιβλίου από την τρίτη εναγομένη εταιρία συνέχισε να εκδίδεται και μετά το θάνατο το έτος 1995 του

από τον ενάγοντα, που

διατήρησε τα πνευματικά δικαιώματα επ'αυτού, με την ίδια πάντοτε διαδικασία. Δηλαδή, πριν από κάθε νέα επανέκδοση του βιβλίου δινόταν στην τρίτη εναγομένη προφορική άδεια από τον ενάγοντα μεταβαίνοντας μάλιστα ο ίδιος στο τυπογραφείο της, όπου έθετε στα αντίτυπα τη μηχανικά αποτυπωμένη σε σφραγίδα υπογραφή του, που κατείχε αποκλειστικά και μόνο αυτός. Έτσι, ο ενάγων έλεγχε την ποιότητα και τον αριθμό των εκδοθέντων αντιτύπων, από τον οποίο εξαρτιόταν κυρίως η αμοιβή του. Κατά την έναρξη του σχολικού έτους 2008-2009 και συγκεκριμένα στις αρχές του μηνός Σεπτεμβρίου 2008, ενώ δεν υπήρχε συμφωνία για τη νέα έκδοση του βιβλίου μεταξύ της τρίτης εναγομένης και του ενάγοντος, ο τελευταίος διαπίστωσε ότι η τρίτη εναγομένη είχε κυκλοφορήσει σε δύο νέες εκδόσεις, το άνω βιβλίο, το οποίο διατέθηκε σε 5.000 τουλάχιστον αντίτυπα μέσω βιβλιοπωλείων στην ελληνική επικράτεια. Στην έκδοση αυτή του βιβλίου προέβησαν ο πρώτος εναγόμενος σε συνεργασία με τη θυγατέρα του δεύτερη εναγομένη, η δε εκτύπωση του βιβλίου πραγματοποιήθηκε στην ατομική επιχείρηση- τυπογραφείο της

τελευταίας, που διατηρεί στο Ηράκλειο Κρήτης με την επωνυμία
». Στην πιο πάνω επανέκδοση
και κυκλοφορία του βιβλίου προέβησαν υπαίτια οι εναγόμενοι χωρίς
προηγουμένως να τους έχει παρασχεθεί σχετική άδεια από τον ενάγοντα,
θέτοντας αυτοί μάλιστα στα κυκλοφορήσαντα αντίτυπα πλαστή σφραγίδα με
αποτυπωμένη την υπογραφή του ενάγοντος. Στη συνέχεια, κατόπιν της από
20-10-2008 έγκλησης του ενάγοντος, ασκήθηκε κατά των εναγόμενων
φυσικών προσώπων ποινική δίωξη για το αδίκημα του άρθρου 66 Ν.
2121/1993, πλαστογραφία από κοινού με χρήση κατ'εξακολούθηση σε βάρος
αμφοτέρων και για ψευδή ανωμοτί κατάθεση και απάτη στο Δικαστήριο σε
βάρος του πρώτου εναγομένου. Επί της υπόθεσης αυτής εκδόθηκε η 223/2013
απόφαση του Τριμελές Πλημ/κείου Αθηνών με την οποία οι δύο πρώτοι
εναγόμενοι καταδικάστηκαν σε συνολική ποινή φυλάκισης ο μιν πρώτος δύο
ετών και εξι μηνών, η δε δεύτερη ενός έτους και έξι μηνών. Με τον τρόπο αυτό
οι εναγόμενοι προσέβαλαν παράνομα το περιουσιακό δικαίωμα του ενάγοντος,
στο οποίο περιλαμβάνεται η εξουσία της απαγόρευσης κάθε αναπαραγωγής
του βιβλίου, εξουσία που συνιστά έκφανση της περιφρούρησης του έργου και
η οποία θίγεται από την επανέκδοση του βιβλίου χωρίς την άδεια του και με τη
θέση μάλιστα, όπως προαναφέρθηκε, της πλαστής σφραγίδας στα αντίτυπα,
χωρίς να συντρέχει λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της, όπως
άδεια ή συναίνεση του. Σύμφωνα με τα παραπάνω, πλήρως αποδεικνύεται, ότι
η προσβολή του πιο πάνω δικαιώματος του ενάγοντος στο πιο πάνω έργο,
υπήρξε παράνομη και υπαίτια εκ μέρους των εναγομένων. Οι εκκαλούντες-
εναγόμενοι πρόβαλαν πρωτοδίκως την ένσταση καταχρηστικής άσκησης του
αγωγικού δικαιώματος για το λόγο ότι ο ενάγων μονολότι από το έτος 1989
χορηγούσε συνεχώς για είκοσι έτη προφορικά την άδεια του, όπως και στην
προκειμένη περίπτωση, για την έκδοση και κυκλοφορία του επίμαχου βιβλίου,
εισπράττοντας τις αμοιβές στις αρχές του πρώτου τριμήνου κάθε επομένου της
έκδοσης έτους, άσκησε με προτροπή του IE ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ
η τρίτη εναγομένη βρίσκεται σε αντιδικία, την ένδικη αγωγή, σκοπεύοντας να
εκδώσει νέο βιβλίο όμοιο με το επίμαχο, προσβάλλοντας τα δικαιώματα του
αποβιώσαντος ΠΟΥ ΤΑ ΕΙΧΕ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΙ ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗ.
Συνεπεία της συμπεριφοράς αυτής του ενάγοντος δημιουργήθηκε σ'αυτούς η
πτεποίθηση ότι δεν θα ασκηθεί από τον ενάγοντα το αγωγικό δικαίωμα. Από τα

ίδια αποδεικτικά στοιχεία αποδείχθηκε ότι ο ενάγων είχε συγγράψει μόνος του ένα βιβλίο σε δύο τόμους με το ίδιο με το επίμαχο αντικείμενο, αλλά βελτιωμένο, την έκδοση του οποίου είχε αναθέσει στο μη διάδικο που διατηρεί ανταγωνιστική ατομική εκδοτική επιχείρηση στην οδό . Τα γεγονότα αυτά γνώριζαν οι εναγόμενοι, οι οποίοι, επικαλούμενοι δικαιώματα επί του επίμαχου βιβλίου, λόγω μεταβίβασης αυτών από τον αποβιώσαντα συνδημιουργό του σ'αυτούς, προέβησαν, μη ακολουθώντας τη νόμιμη προβλεπόμενη διαδικασία για τον καθορισμό του προσφορότερου τρόπου διοίκησης του κοινού έργου, αλλά αυθαίρετα, στην επανέκδοση του επίδικου βιβλίου, δίχως να ενημερώσουν τον ενάγοντα για τον ακριβή αριθμό των αντιτύπων που παρήγαγαν προς διάθεση και δίχως να του καταβάλουν τα συγγραφικά του δικαιώματα, όπως έπρατταν αδιάλειπτα μέχρι το χρόνο εκείνο. Από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν αποδείχθηκε ότι ο ενάγων χορήγησε στους εναγόμενους με οποιοδήποτε τρόπο τη συναίνεση του για την πραγματοποίηση της νέας έκδοσης του βιβλίου του, παραδίδοντας ιδίως σ'αυτούς την αποτυπωμένη σε σφραγίδα υπογραφή του για τη σφράγιση των κυκλοφορούντων αντιτύπων. Η δε επικαλούμενη από τους εναγόμενους δήθεν προτροπή του ενάγοντος από το μη διάδικο αντίδικο της τρίτης εναγομένης, για την άσκηση της ένδικης αγωγής ενόψει της μελλοντικής επανέκδοσης του νέου βιβλίου του προσβάλλοντας τα πνευματικά δικαιώματα του συνδικαιούχου, δεν επηρεάζει το δικαίωμα του ενάγοντος για την προστασία των δικών του πνευματικών δικαιωμάτων στο επίμαχο βιβλίο αφού δεν συναρτώνται με την ενδιαφέρουσα στην προκειμένη περίπτωση συμπεριφορά του ενάγοντος. Δοθέντος ότι τυχόν μελλοντική προσβλητική συμπεριφορά του ενάγοντος με την έκδοση του νέου βιβλίου μπορεί να αντιμετωπιστεί με προσφυγή από τους εναγόμενους στο δικαστήριο. Μετά από αυτά οι καταλυτικοί της αγωγής ισχυρισμοί των εναγομένων για ύπαρξη προγενέστερης άδειας για την επανέκδοση του βιβλίου (άρθρ. 13 Ν. 2121/1993) και κατάχρησης δικαιώματος (άρθρ. 281 ΑΚ), που επαναφέρονται με την έφεση του, πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμοι. Από τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία αποδείχθηκε ότι ο ενάγων από την πιο πάνω προσβολή υπέστη ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούται χρηματικής ικανοποίησης. Πρέπει δε αυτή να καθοριστεί σε 10.000 ευρώ, πλέον του ποσού των 80 ευρώ, το

οποίο είχε επιφυλαχθεί να ζητήσει ο ενάγων από το ποινικό δικαστήριο παριστάμενος ως πολιτικώς ενάγων, στη σχετική κατά των εναγομένων ποινική δίκη. Το ποσό δε αυτό κρίνεται από το παρόν Δικαστήριο εύλογο και δίκαιο, ενόψει των ειδικών συνθηκών που τελέστηκε η πράξη των εναγομένων, του βαθμού υπαιτιότητας των εναγομένων, του είδους και της βαρύτητας της προσβολής και της οικονομικής κατάστασης και της θέσης των διαδίκων. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που απέρριψε με την εκκαλουμένη απόφαση τους ισχυρισμούς των εναγομένων για ύπαρξη προγενέστερης άδειας για την επανέκδοση του βιβλίου και κατάχρησης δικαιώματος, αν και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία, που αντικαθίσταται με τις αιτιολογίες της παρούσας (άρθρο 534 ΚΠολΔ), επιδικάζοντας στον ενάγοντα το πιο πάνω ποσό, δεν έσφαλε περί την εκτίμηση των αποδείξεων και τα όσα περί του αντιθέτου υποστηρίζουν οι εναγόμενοι είναι αβάσιμα. Μετά από αυτά, εφόσον δεν προβάλλεται άλλος λόγος έφεσης προς έρευνα, πρέπει η έφεση να απορριφθεί στο σύνολο της και να καταδικασθούν οι εκκαλούντες στα δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, λόγω της ήττας των (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζοντας κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την έφεση τυπικά και την απορρίπτει ουσιαστικά

Επιβάλλει τα δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου για το δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας, σε βάρος των εκκαλούντων, τα οποία ορίζει σε εξακόσια (600) ευρώ.

κρίθηκε

